

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2459/2020
18.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиоца Српска православна црква, Епархија ..., Српска православна црквена општина ..., коју заступа Мирослав М. Николић, адвокат из ..., против тужене Општине Бачка Паланка, коју заступа Правобранилаштво Општине Бачка Паланка, ради престанка узнемиравања, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3011/19 од 19.11.2019. године, у седници већа одржаној 18.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизији тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3011/19 од 19.11.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бачкој Паланци П 527/16 од 05.11.2018. године, одбијени су приговор да је тужба неуредна и основни тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да престане са неоснованим узнемиравањем тужиоца као власника пољопривредног земљишта и то кат. парц. број ... површине 235651м² потес ... и кат. парц. број ... површине 221918м² потес ..., обе уписане у лист непокретности број ... (претходно лн. број ...) КО ... у ванкњижном власништву тужиоца ¹/₁ и 15391/110100 идеалних делова кат. парц. број ... површине 831962м² потес ... уписано у лист непокретности број ... (претходно лн. број ...) КО ... у ванкњижном власништву тужиоца (став. 1-2); а усвојен је евентуални тужбени захтев и обавезана је тужена да престане са неоснованим узнемиравањем тужиоца као власника напред наведеног пољопривредног земљишта предузимањем радњи тужене у циљу издавања у закуп трећим лицима тог земљишта у власништву тужиоца (став 3-4) и обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 106.735,00 динара (став. 5.) а преко досуђеног до траженог износа од 127.791,00 динар на име трошкова поступка одбијен је захтев тужиоца (став. б.).

Допунским решењем истог суда од 19.11.2018. године, допуњена је наведена пресуда у делу одлуке о трошковима поступка тако што је досуђени износ увећан за износ од 112.600,00 динара на име судске таксе на тужбу и пресуду, па укупна обавеза

тужене на име трошкова поступка износи 219.335,00 динара док је преко наведеног до траженог износа од 240.391,00 динар захтев тужиоца одбијен.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3011/19 од 19.11.2019. године, усвојена је жалба тужене и првостепена пресуда је преиначена у побијеном усвајајућем делу као и допунско решење истог суда од 19.11.2018. године, тако што је одбијен евентуални тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да престане са неоснованим узнемиравањем тужиоца као власника пољопривредног земљишта и то кат. парц. број ... површине 235651м² потес ... и кат. парц. број ... површине 221918м² потес ... обе уписане у лист непокретности број ... (претходно лист непокретности број ...) КО ... у ванкњижном власништву тужиоца ¹/₁ и 15391/110100 идеалних делова кат. парц. број ... површине 831962м² потес ..., уписано у лист непокретности број ...(претходно лист непокретности број ...) КО ... у ванкњижном власништву тужиоца, предузимањем радњи тужене у циљу издавања у закуп трећим лицима тог земљишта у власништву тужиоца и одбијен је захтев тужиоца којим је тражио да му тужена накнади трошкове парничног поступка. Обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 116.250,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Тужена је поднела одговор на ревизију тужиоца захтевајући накнаду за трошкове њеног састава.

Испитујући правилност побијене пресуде у смислу члана 408. Закона о парничном поступку у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14 - у даљем тексту ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Позивање ревидента на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП није основано с`обзиром на то да је чињенично стање оно које је утврђено у првостепеној пресуди.

Према утврђеном чињеничном стању, Агенција за реституцију је 01.04.2014. године, донела делимично решење којим је усвојен захтев и на име накнаде за имовину одузету одлуком Месног народног одбора ... од 22.01.1946. године, утврђено је право својине у корист тужиоца на пољопривредном земљишту укупне површине 659799ха између осталог и на парцелама ... и ... пољопривредно земљиште у државној својини са правом коришћења Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде уписаног у лист непокретности број ... КО ... те на 116300ха од 831962ха укупне површине парцеле ... као њиве прве класе из листа непокретности број ... КО ... На основу овог решења које је постало правноснажно и извршно 14.04.2014. године тужилац је уписан као сувласник на парцели ... док упис на парцелама ... и ... није спроведен због постојања забележбе у корист „...“ АД. Тужилац је преузео предметно земљиште као и закупце који су са туженом имали уговор о закупу парцела ... и ... и са њима закључио

нови уговор а данас се те парцеле налазе у тужиочевој државини. Парцелом ... на којој је тужилац сувласник у идеалном делу због чињенице да никада није извршено фактичко разграничење међу сувласницима тешко је управљати. Дописом од 01.09.2014. године тужена је од ресорног министарства обавештена да уради споразумни раскид уговора о закупу који се односе на предметно земљиште јер је оно у поступку реституције додељено тужиоцу, што је тужена тада и учинила. Предметно земљиште се и данас налази у годишњем програму јер се води као јавна својина Републике Србије са напоменом о постојању решења о реституцији, али га тужена у периоду од 2014. године до 2018. године није издавала у закуп.

Код таквог чињеничног стања првостепени суд је одбио примарни тужбени захтев, а усвојио евентуални тужбени захтев налазећи да у конкретном случају постоји неосновано узнемиравање тужиоца као власника предметног земљишта.

Другостепени суд је заузео супротно правно становиште преиначио првостепену пресуду и одбио као неоснован евентуални тужбени захтев.

Врховни касациони суд прихвата правно становиште другостепеног суда.

Неосновано је ревизијско указивање на погрешну примену материјалног права.

Одредбом члана 3. став 2. Закона о основама својинско-правних односа, прописано је да је свако дужан да се уздржава од повреде права својине другог лица. Уколико, међутим, треће лице неосновано узнемирава власника, он може тужбом захтевати да то узнемиравање престане, према одредби члана 42. став 1. истог закона. Уколико је узнемиравањем проузрокована штета, власник има право да захтева и накнаду штете по општим правилима о накнади штете – Закону о облигационим односима (члан 154, 156, 158. и 185.).

Одредбом члана 42. став 1. Закона о основама својинскоправних односа- ЗОСО прописано је да ако треће лице неосновано узнемирава власника или претпостављеног власника на други начин, а не одузимањем ствари, власник, односно претпостављени власник, може тужбом захтевати да то узнемиравање престане. Узнемиравање права својине у смислу ове одредбе постојаће увек када се на било који начин од стране трећег лица омета власник у коришћењу своје ствари.

У конкретном случају тужена предметно земљиште у периоду од 2014. године до 2015. године није издавала у закуп, због чега нису испуњени услови из наведених одредаба закона да се спречи даље узнемиравање тужиоца предузимањем радњи тужене у циљу издавања у закуп трећим лицима земљишта у власништву тужиоца.

Без утицаја су наводи ревизије којима се указује на погрешну примену члана 42. став 1. ЗОСО, јер иако тужена сваке године усваја програм којим се планира давање предметног (тужиочевог) земљишта у закуп трећим лицима, такав програмски акт тужене не представља радњу узнемиравања у смислу наведене законске одредбе, јер тужена у наведеном периоду предметно земљиште није издавала у закуп, већ је раскинула до тада важеће уговоре о закупу. Република Србија (без обзира на упис) више није власник предметног земљишта већ је то тужилац, она не узнемирава

тужиоца као власника да врши правну и сваку другу власт на свом земљишту у пуном обиму (што тужилац и чини), а тужиочева бојазан од могуће реакције Републике Србије и тужене Општине за случај да тужилац објави лицитацију земљишта по тржишним условима и по оцени овог суда је хипотетичка и није основ за утврђење постојања узнемиравања.

Потврђена је и одлука о трошковима поступка јер је донета правилном применом одредби члана 153. и 154. ЗПП.

Захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију је одбијен на основу члана 154. став 1. ЗПП јер се не ради о трошковима нужним за вођење ове парнице.

Како се ревизијом не доводи у сумњу правилност побијене другостепене пресуде, Врховни касациони суд је на основу члана 414. ЗПП одлучио као у изреци.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић